

KRISTINA OHLSSONOVÁ

MLHA

≡ KNIHA ZLIN

Mlha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Kristina Ohlssonová

Mlha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**KRISTINA
OHLSSONOVÁ**

MLHA

KRISTINA OHLSSONOVÁ

MLHA

Přeložila Vendula Nováková

≡ KNIHA ZLIN

SKUGGLÄGE

Copyright © Kristina Ohlsson 2022

Published in agreement with Salomonsson Agency

Translation © Vendula Nováková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-704-8

ISBN e-knihy 978-80-7662-708-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-709-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-705-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Začalo léto, slunce svítlo a ptáci štěbetali. V celé zemi se mluvilo o vlně subtropických veder, která zasáhla i západní pobřeží. Život v Hovenäsetu, už předtím harmonický, se změnil v úplný ráj. Otevřel stánek se zmrzlinou a na koupališti u Resa zahájila výuku plavecká škola. Začaly i každoroční kurzy plachtění, které pořádal Hovenäsetský jachtařský spolek, a jakmile místní domy zaplnili letní návštěvníci, v parku se začaly konat pravidelné koncerty, kde si mohli všichni společně zazpívat.

Nálada ve vesničce byla tedy toho léta výborná, dokud se nepřikradla mlha. Lidé nad ní nejdřív mávali rukou. Je přece nádherně, co na tom změni trocha mlhy? Jenže pak vesničku obklopila mlha tak hustá, že by se dala krájet, jak se říká v pohádkách, a to už vedlo k zamyšlení.

A tak to šlo dál. Někdy na jasně modré obloze svítlo slunce, jindy byla mlha tak neproniknutelná, že jste sotva rozeznali ruku nataženou před sebou. Všichni se shodovali na tom, že je to krajně neobvyklé. Tolik mlhy za tak krátkou dobu.

Najednou se na léto nedalo spolehnout. Mizelo a zase se vracelo. Jako by se roční období občas nadechlo a dalo prostor slunci a pak zase vydechlo a ustoupilo mlze.

A v tomto zvláštním období vyplula na povrch minulost.

Kdosi se rozhodl, že se chopí příležitosti a odhalí desítky let staré tajemství, a drama bylo na světě.

Nikdo si neuvědomil, co se děje, dokud se všechno nevy-
chýlilo z rovnováhy.

Nikdo nebyl varován, nikdo nebyl ušetřen.

Když vesničku znovu zahalila mlha, mezi obyvateli začalo
narůstat napětí. Jak mají vědět, komu se dá věřit? A jak ne-
bezpečná je pravda pro ty, kdo celý svůj život zasvětili zoufalé
snaze utajit hrůzy minulosti?

20. ČERVENCE

„Temný, těžký stín“

Projel kolem zooparku Nordens Ark a mlha ještě zhoustla. Podle navigace mu do Hovenäsetu zbývalo něco přes třináct kilometrů a cesta mu měla zabrat necelých čtrnáct minut.

Vilhelm si povzdechl.

Navigace zjevně neměla o mlze ani ponětí. Šinul se rychlostí pětatřicet kilometrů v hodině po silnici, kde byla povolená sedmdesátka, a i to se mu zdálo příliš rychlé. Hlavně zbytečně nespěchat. Když už se dostal tak daleko, přece to všechno nepokazí tím, že sjede ze silnice.

Vilhelm držel volant pevněji než obvykle a uvědomil si, že se při jízdě naklání dopředu, asi aby líp viděl. Tiše se zasmál. Chová se jako jeho starý děda, který si nechtěl dát říct a řídil minimálně o deset let déle, než měl.

Otřel si čelo.

Na topení byla nějaká závada. Nedalo se vypnout, takže v autě bylo pořád příliš teplo. Teď jel tak pomalu, že mohl pootevřít okýnka u řidiče i u spolujezdce, ale předtím na dálnici vítr příliš hučel, a tak je měl zavřená.

Zatracený krám.

Měl si půjčit auto od někoho jiného. Tahle kraksna je spíš za trest.

Vilhelm auto tiše proklínal.

Mlha vytvářela snovou atmosféru, z níž se mu ježily chlupy na ruku. Ukazatel ho informoval, že se blíží k Askumu.

Zároveň mu navigace radila, aby za chvíli odbočil doleva a pokračoval po silnici Hallindenvägen. Z okolní krajiny téměř nic neviděl, mlha byla příliš hustá. Měl tušení, že napravo se rozkládají pole, a nalevo občas zahlédl cosi připomínající vodní plochu.

Nejel tudy do Hovenäsetu poprvé. Věděl, jak je poslední úsek cesty nádherný. Byl svědkem toho, jak se příroda halí do podzimního, zimního, jarního a nyní letního hávu. Projektu věnoval celý rok a měl pocit, že se jeho cesta chýlí ke konci.

To byl ale rok.

Tolik se nadřel.

Ale stálo to za to.

Vilhelm sevřel volant ještě pevněji.

Tohle bude něco – vážně něco.

Podíval se na navigaci. Za chvíli dorazí do cíle, o něco později, než bylo domluveno.

Žaludek se mu sevřel.

Už je blízko. Vnímal to celým tělem.

Auto zahalila ještě hustší mlha. Bylo něco před třetí odpoledne, ale všechna ta bělost rozpouštěla hranici mezi dnem a nocí, létem a zimou. Skutečnost končila pět metrů před autem. Dál už byl jen bílý opar.

Vilhelm projel kolem cedule s nápisem Hovenäset.

Dal blinkr doleva a odbočil na ulici Lerdalsvägen, vydal se zadní cestou.

Auto pomalu projíždělo vesničkou.

Bílé domy vypadaly v mlze až přízračně. Letní ráj ponořený do řídkého mléka.

Už brzy dorazí na místo. Brzy bude zase o krok blíž pravdě, která zůstávala tak dlouho nedotčená.

„Koláč s lesními jahodami,“ navrhl August Strindberg.

Seděl u psacího stolu ve svém obchodě v Kungshamnu a s očekáváním se díval na Marii. Ta stála u vysoké knihovny a opírala se o ni bokem. Měla na sobě letní šaty šedomodré barvy, sahající těsně nad kolena. V rukou držela knížku pro mládež, kterou vytáhla z police.

Zatvářila se váhavě.

„Ten už někdo vymyslel, ne?“ namítla.

„Samozřejmě že nebudu první, kdo upeče koláč s lesními jahodami,“ odpověděl August se špatně skrývanou netrpělivostí v hlase. „Ale tak to nemůžeš brát. Jde o to, abych vymyslel vlastní jedinečnou verzi.“

Maria se usmála. August se jejího úsměvu nemohl nabažít.

„Strindbergův tajný recept,“ řekla.

„Něco takového,“ přikývl August.

„Určitě to bude dobrota. Ale asi na to padne celý tvůj jahodový záhon.“

„Stejně bychom je snědli. A do koláče nemusí přijít jen lesní jahody. Umím si představit i borůvky a bílou čokoládu. Ale nemysli si, že na tobě nepoznám, že s tím tak úplně nesouhlasíš. Upeču jeden na zkoušku a uvidíme, co ty na to.“

„*Just do it*,“ řekla Maria.

Augusta to napadlo na jaře, když začalo přibývat světla, dny se prodlužovaly a země i stromy se zelenaly.

Co takhle uspořádat soutěž v pečení?

Úkol byl jednoduchý: šlo o to, kdo upeče nejlepší hovenäsetský moučník. Každý účastník si musí vymyslet vlastní koláč a porota pak rozhodne o tom, která z dobrot si zaslouží vyhrát.

August v dospělosti často slyšával, že jeho záliba v pečení je neobvyklá. Údiv okolí pramenil z toho, že peče spíš sušenky a zákusky než kváskový chléb.

Pečení chleba se v jeho bývalém domovském městě Stockholmu věnovali aspoň někteří muži. August vlastně nepekl kvůli jídlu – pekl, protože ho bavil rituál a tvoření. Přejít od nápadu k hotovému dílu trvalo jen několik hodin, někdy i méně, podle toho, co zrovna pekl, a na celém procesu bylo něco meditativního.

Pokud se svým koníčkem v okruhu stockholmských známých vyčníval, v Kungshamnu a v Hovenäsetu platil mezi muži za naprostý unikát.

Což se dalo říct i o jeho jméně.

August Strindberg.

Tak se někdo může jmenovat?

Odpověď zněla ano. Může. On se tak jmenuje. A ano, jistě že je s tím spisovatelem příbuzný. Ale velmi vzdáleně.

Augusta plánování soutěže těšilo. Za dva týdny to vypukne. Myslel si, že by událost mohla Hovenäset trochu zviditelnit. Jejich půvabnou vesničku znalo příliš málo lidí. O Smögen, který byl o pouhých sedm kilometrů dál, slyšel ve Švédsku každý, pokud ho rovnou nenavštívil, ale o existenci Hovenäsetu neměl nikdo ani ponětí. A to byla podle Augusta škoda, protože ze všech míst, která v životě viděl, byl Hovenäset zdaleka nejkrásnější.

Maria ho vytrhla ze zamyšlení, protože omylem upustila knihu, v které listovala. Rychle se pro ni sehnula a vrátila jí na poličku.

Světle hnědé kadeře jí při pohybu poletovaly kolem obličeje.

Vlasy měla vyšisované sluncem, slaným větrem a častým koupáním. Na nose se jí objevily letní pihy a kůže získala světle hnědý odstín.

Taková nádhera, pomyslel si August a neubráníl se úsměvu.

Měli dnes poslední den volna. Jejich dovolená patřila k nejlepším, jaké August kdy zažil. Bohuslän jim povětšinou dopřál skvělé letní počasí a Maria prodala svůj byt ve Fisketångenu a nastěhovala se nastálo k němu do Hovenäsetu. Navštívili je Augustovi přátelé ze Stockholmu, a dokonce i Mariini rodiče, kteří jí chtěli pomoci se stěhováním.

Všechno se dařilo, život se blížil naprosté dokonalosti.

Když se před rokem přijel podívat na starý pohřební ústav v Kungshamnu, takové štěstí si ani neuměl představit. Všechno se seběhlo tak rychle. V pětačtyřiceti letech hodil svůj dosavadní život finančníka za hlavu, přestěhoval se ze Stockholmu do Bohuslänu a bývalý pohřební ústav proměnil v obchod se starými věcmi, stejně ztracenými jako on sám.

Jeho nejlepší kamarád Henrik nešetřil kritikou.

„Vždyť ti to pořádně nemyslí,“ domlouval mu. „Zrovna ti zemřeli rodiče a opustila tě partnerka. Nedělej žádná ukvapená rozhodnutí!“

Ukvapená? pomyslel si August. Co je ukvapeného na tom, že chce hodit za hlavu život, který mě nikdy nebavil?

A to si myslel stále. Západní pobřeží pro něj bylo to pravé, stejně jako otevření bazaru, a tohle přesvědčení v něm jen sílilo.

Ale dnes se August v obchodě zastavil hlavně proto, aby všechno zkontroloval, než zítra po dovolené zase otevrou. Kromě toho slíbil, že v Kungshamnu vyzvedne letního hosta, který si pronajal dům v Hovenäsetu.

„Kdy má vlastně přijet?“ zeptala se Maria.

„Ve čtvrt na sedm, takže by tu měla brzo být.“

Augustovi se totiž ozvala Esmeralda Janssonová a požádala ho, jestli by nemohl odvézt jejich hosta z Kungshamnu do Hovenäsetu.

„Pronajala si můj a Svenův dům,“ vysvětlila. „Bude tam bydlet celé dva týdny. A teď mi dala vědět, že by ráda přijela o dva dny dřív, než bylo původně v plánu, jenže my jsme se Svenem pryč. Říkala jsem si, že ty jsi v tom domě bydlel, takže bys ji třeba mohl odvézt a možná jí to tam i ukázat.“

Málokterý dům měl tak temnou a dramatickou minulost jako dům Janssonových. Říkalo se mu Mrazírna a stal se prvním Augustovým domovem v Hovenäsetu.

Mrazírnu proslavila především jedna věc:

Před více než třiceti lety v domě bydleli mladí manželé. Žena se jmenovala Lydia Bromanová a jednoho dne zmizela. Našli ji o několik dní později, rozčtvrcenou a ukrytou v mrazáku ve sklepě jejího vlastního domu. Manžela za to odsoudili na doživotí. Ve vězení později spáchal sebevraždu.

Tak vznikl název Mrazírna.

A ze stejného důvodu v domě nikdo nechtěl trvale žít. Ani majitelé Sven a Esmeralda tam nehodlali bydlet. Dům koupili čistě na spekulaci a během léta, kdy Bohuslän zaplavili turisté, ho krátkodobě pronajímali.

„Možná bychom jí měli jít naproti,“ navrhla Maria. „Co když sem v té mlze netrefí?“

„Jen ještě zapnu alarm, než vyrazíme,“ řekl August.

Pořídil si nejnovější model. Bylo to drahé, ale August potřeboval pořádné zabezpečení. Po tom všem, co se stalo v zimě v souvislosti s požárem jeho chatky, se tomu nikdo nedivil. August na ty strašlivé dny, které se mu málem staly osudnými, myslel čím dál méně. On i Maria to ve zdraví přežili a to bylo hlavní. Všechno se zase dalo do pořádku a chatku si postavil novou. Marii trvalo déle, než události zpracovala, ale s každým dalším týdnem a měsícem se jí zjevně dařilo líp.

August zvedl prst, aby zadal šestimístný kód a aktivoval alarm, ale uprostřed pohybu se zarazil, protože mu začal zvonit mobil.

Neubráníl se povzdechu, když zjistil, kdo mu volá.

Gunnar Wide.

Samozvaný ochránce Hovenäsetu, donedávna předseda místního zájmového sdružení.

Vždy připravený zasahovat do věcí, které se ho vůbec netýkají.

August rychle zadal kód a vyšel s Marií na ulici. Ukázal jí displej a Maria se usmála, když uviděla, kdo mu volá.

To Gunnar tehdy v zimě Augustovi zachránil život. Proto bylo těžké stavět se k němu odmítavě. A ještě k tomu prodělal mrtvici a ocitl se na vozíku. Využil každé příležitosti, aby si mohl s někým popovídat a dostalo se mu pozornosti.

„Zavolám mu později,“ řekl August. „Teď na to nemám čas.“

Mobil ihned utichl, jako by Gunnar stál vedle nich a slyšel, co August říká.

A v tu chvíli uviděli stín.

August zamrkal.

Mlžnými závoji se k nim blížila temná postava.

Jako duch, pomyslel si August. Úplně jako duch.

Z tajemství může člověk onemocnět, říkávala babička Oskara Samuelssona, dokud byla ještě naživu, a on jí musel dát za pravdu. Lži byly jako jed, rozežíraly lidi i vztahy. A přesto jich existovalo tolik.

Obzvlášť v Oskarově rodině.

Nebýt tohoto klubu a těchto lidí, byl bych ztracený, pomyslel si, otevřel dveře a vyšel na schody před dům, v němž se v Kungshamnu scházeli Anonymní alkoholici.

Setkání skončilo a jako obvykle mu dodalo pocit síly a bezpečí.

S úsměvem se nadechl chladného vzduchu.

Tajemství skrývá většina lidí, ale kolik z nich má tolik důvodů k vděčnosti jako Oskar? Má dítě, které nadevše miluje, domov, kde se mu dobře bydlí, a práci, která ho baví.

Mohl by na tom být hůř, to si bolestně uvědomoval. Ještě před několika lety nic z toho neměl.

„Jak k tomu všemu došlo?“ zeptal se ho terapeut, kterého poznal přes Anonymní alkoholiky.

„Nevím,“ odpověděl Oskar.

Nebyla to pravda, ale jinou odpověď neměl. Moc dobře věděl, proč kdysi začal pít i proč přestal. To muselo stačit.

Oskar se zhluboka nadechl.

Půjde domů a vystřídá paní na hlídání. Možná dovolí Matildě brambůrky a lahev limonády. Ať si trochu užije, že má prázdniny,

i když on přes den pracuje a městečko obklopuje hustá mlha. Matilda sice neví, jak mlha vypadá, ale pozná, když se ochladí.

Jeho dcera se narodila slepá a Oskar za ta léta pochopil, že on se tím trápí víc než ona. Matilda nevěděla, co znamená vidět, a objevovala svět po svém.

Z domu vyšli další dva účastníci setkání.

Kývli na sebe i na Oskara, řekli „Hezký večer“ a zamířili ke svým autům. Oskar znal jen jejich křestní jména a nevzpomínal si, že by se s nimi setkal při jiné příležitosti.

To bylo na Anonymních alkoholících nejlepší, že člověk mohl zůstat v anonymitě. Oskarovi to maximálně vyhovovalo, protože to znamenalo, že si mohl vybrat, co o sobě chce říct a o čem se nehodlá vůbec zmiňovat.

Na setkáních otevřeně a rád mluvil o tom, jak málem skončil na úplném dně. Patřil k mladým alkoholikům, nedávno mu bylo třicet osm. Nevěděl, co ostatní dělali prvních osmatřicet let života, ale jemu závislost ukradla celá desetiletí.

A nakonec málem přišel i o Matildu.

„Můžeš naši dceru navštívit, až budeš střízlivý,“ řekla mu Matildina matka. „Ale jestli to s tebou takhle půjde dál, přes víkend ani přes noc ji u tebe bydlet nenechám.“

Matildina matka už nebyla naživu.

Zemřela jednoho slunečného jarního odpoledne přesně před osmi sty dvěma dny. Stejně dlouho Oskar nepil. Žádná jiná událost neměla na jeho život tak obrovský a převratný vliv. Žádná. Ani narození Matildy.

Oskarovi se sevřelo hrdlo, když pomyslel na to, jak nakonec vyhledal pomoc kvůli své závislosti. K smrti se bál, jak zastane rodičovskou roli a co Matilda řekne tomu, že má bydlet s ním. Obával se, že ho bude nenávidět, vždyť nedokázal mít rád ani sám sebe.

Ale všechno šlo nad očekávání dobře.

Zašátral v kapse po klíčích od auta. Ta zatracená mlha se ne a ne rozplynout. Za normálních okolností by na setkání

vyrazil pěšky nebo na kole, ale v tomhle počasí to nepřípadalo v úvahu.

„Všechno v pohodě?“

Připojila se k němu jeho sponzorka Ellen. Na ženu byla vysoká, skoro stejně vysoká jako Oskar a ten měřil metr osmdesát dva. Podívala se na něj laskavými hnědými očima. Tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko a uši jí jako obvykle zdobily velké nápadné náušnice, dnes ve tvaru papoušků.

„Jo, dobrý.“

Ellen byla nejlepší sponzorka, jakou si Oskar mohl přát.

Maximálně se mu věnovala, ale nijak na něj netlačila. U Anonymních alkoholiků platilo jen málo pravidel, ale většina skupin dodržovala omezení, že není dovoleno mít sponzora opačného pohlaví. Mohlo to způsobit nežádoucí zmatení emocí, lidé se do sebe zamilovávali z nesprávných důvodů. Ellen však byla šťastně vdaná za Soniu, a proto se směla stát jeho sponzorkou.

Oskar za ten dar děkoval vyšší moci.

Smyslem sponzorství bylo poskytnout novým členům někoho, kdo je s pochopením provází a zblízka sleduje jejich boj, kdo jim odpovídá na otázky a pomáhá jim mezi setkáními.

„Je na tobě vidět, že se máš fajn,“ řekla Ellen. „Vypadá to, že se ti daří.“

Oskar se usmál.

„Je to tak,“ odpověděl.

Vlastně bylo teď v jeho životě skoro všechno tak, jak mělo být.

Až na to tajemství.

A pak ho trápila ještě jedna věc. Ne moc a ne pořád, ale občas ano. Oskar si totiž od babičky neodnesl jen moudro o tom, že z tajemství může člověk onemocnět. Pamatoval si také, co ji jednou slyšel říkat o pochybnostech.

„Nejvíce šíří člověka nejistota, která pramení z pochybností,“ řekla babička.

I to Oskar věděl. Otázkou však bylo, co se s tím dá dělat. Pochybnosti si může dovolit někdo, kdo má na vybranou, a to Oskar neměl.

A možná to platilo i o jeho babičce.

Pokrevní linie jejich rodu byla totiž otrávená.

Začalo to Oskarovým pradědečkem. V mládí ho odsoudili k nuceným pracím, protože během léta znásilnil několik žen a šířil hrůzu po celém bohuslänském venkově. Pokračovalo to Oskarovým dědečkem, kterého odsoudili za vraždu muže z jeho mysliveckého spolku. Pak zlo zjevně přeskočilo generaci a znovu se projevilo až u Oskara.

Kradmo se podíval na Ellen.

Jeho tajemství spočívalo v tom, že ho obvinili z něčeho strašného. A jeho pochybnosti se týkaly toho, že on sám si ten hrozný čin nepamatoval.

Ale Ellen se s tím svěřit nemohl. Ani teď, ani nikdy jindy.

Stín vystoupil z mlhy.

Objevila se mladá dívka.

„Dobrý den,“ řekla. „Já jsem Iben Syrénová.“

August i Maria si s ní potřásli rukou a představili se. Iben měla překvapivě pevný stisk, což bylo v nápadném rozporu s jejím téměř dětským vzezřením.

„To bylo ale dramatické entrée,“ poznamenal August a neurčitě mávl směrem k mlze. „Vítejte v Kungshamnu.“

Iben se místo odpovědi zdrženlivě usmála. Měla světlou pleť, dlouhé zrzavé vlasy spletené v copu a vypadala mladší, než ve skutečnosti byla. Podle Esmeraldy Janssonové bylo Iben devatenáct, což určitě souhlasilo, protože Janssonovi si vždy dávali pozor, aby dům nepronajímali nezletilým.

Zajímalo by ho, co mladou dívku vedlo k tomu, aby si pronajala zrovna Mrazírnu. On sám si o historii domu nic nezjistil, než se do něj nastěhoval, a možná na tom Iben byla podobně. Dalo by se říct, že Iben zanedbala přípravu víc než August, protože po událostech loňského podzimu, kdy došlo ke zmizení učitelky Agnes Erikssonové, se o domě psalo ještě častěji.

August se rozhodl, že si s Ibeninými důvody k pronájmu Mrazírny nebude příliš lámat hlavu. Měl lepší věci na práci, například myslet na to, jak si s Marií užijí poslední opulentní večer, než se vrátí do práce. Nakoupili ve Smögenu čerstvé

krevety a mušle, společně si uvaří těstoviny s mořskými plody, dají si sklenku vína a pak si budou na prosklené verandě v mlze číst. Nebo se možná přesunou do chatičky u moře, kterou začátkem léta dostavěli.

„Máte to těžké? Potřebujete pomoc?“

Augusta vytrhl ze zamyšlení Mariin hlas. Otázka se týkala Iben a jejích zavazadel, která sestávala z batohu a kufru.

„Je to k autu daleko?“ zeptala se Iben.

„Ne,“ odpověděl August. „Stojím hned za rohem.“

„Tak to zvládnou sama.“

August se podíval směrem k přístavu, než vykročil k autu. Rozeznával obrysy stožárů plachetnic, ale z mostu Smögenbron, dlouhého čtyři sta metrů, byla vidět jen slabá, tenká čára, a to jen díky jeho výšce. Bylo to nádherné i děsivé. Jak může něco tak obrovského pohltnout prchavá mlha?

Přístav byl jen kousek od obchodu. To se Augustovi na Kungshamnu i Hovenäsetu líbilo nejvíc. Nic neměl daleko. Všechno bylo po ruce. Vzbuzovalo to v něm pocit, že se neustále pohybuje v miniaturním světě.

Klaustrofobní, mysleli si jeho přátelé ze Stockholmu, když přijeli na návštěvu.

Osvobozující, myslel si August.

Odemkl auto a Iben se rozhlédla kolem, spíš plaše než zvědavě.

„Čekáme ještě na někoho?“ zeptal se August.

Iben rychle zavrtěla hlavou.

„Ne, jsem sama.“

Ale pak zase vzhlédla a pohledem propátrávala okolní mlhu jako radarem.

Auto stálo na příjezdové cestě u budovy připomínající nádraží, v níž měl August svůj obchod. Byla to velká budova a on se stále nerozhodl, co udělá s horním patrem.

„Super auto,“ podotkla Iben.

„Díky,“ odpověděl August.

Dříve vlastnil žlutý pohřební vůz, který byl součástí koupě pohřebního ústavu, ale to už byla minulost. Teď jezdil jasně modrou dodávkou, která připomínala retro školní autobus a často budila pozornost okolí.

V létě však auto využíval jen zřídkka. Osvoji si totiž nový zvyk: Začal se všude dopravovat lodí. Pořídil si starou služební loď, kterou si oblíbil víc než všechny své dosavadní dopravní prostředky, a pronajal si pro ni kotviště v Kungshamnu. V Hovenäsetu kotvil u mola u své chatky.

„Děkuju, že jste mi nabídli odvoz,“ řekla Iben. „To jste nemuseli.“

August ji mlčky pozoroval.

Nic o ní nevěděl, ale měl dojem, že Iben nepřijela do Hovenäsetu na dovolenou. Nebyla nijak nepříjemná, ale ani zvlášť sdílná. Spíš to vypadalo, jako by litovala, že odvoz přijala, a to ještě ani nenastoupili do auta.

Když August potřetí uviděl, jak se Iben rozhlíží po okolí, vytahuje z kapsy u kalhot mobil a něco si na něm rychle ověřuje, Maria zopakovala jeho nedávnou otázku:

„Určitě už na nikoho dalšího nečekáme?“

Iben polkla.

„Ne, v pohodě,“ odpověděla.

August a Maria se po sobě rychle podívali a Maria pokrčila rameny.

Augustovi bylo jasné, že si toho také všimla.

Iben byla kvůli něčemu nervózní.

A nechtěla o tom mluvit s cizími lidmi.

„Nepotřebujete ještě něco?“

Vysoký muž s nepravděpodobným jménem August Strindberg se na Iben podíval. Rychle se na něj usmála, přestože se jí to přičilo. Iben neměla ve zvyku zbytečně se usmívat.

„Ne, díky.“

„Tady máte klíče. Jsou tam klíče od vchodových dveří i od dveří na terasu. I k zámku od kola, co stojí u schodů. Do sklepa se vchází zvenčí a dveře jsou zamčené. Majitelé nechtějí, abyste tam chodila. Využívají sklep jako skladovací prostor.“

Nechtějí, abych tam chodila?

Sakra.

„Dobře, je mi to jasné. Ještě jednou díky za odvoz.“

August a jeho přítelkyně vykročili ke dveřím. Pak se August otočil.

„Víte,“ začal. „Já sám jsem na téhle adrese bydlel. Byl jsem v Hovenäsetu úplně nový a o historii domu jsem nic nevěděl. Což byla trochu škoda, protože dům má velmi zvláštní minulost. Ale to všechno už odnesl čas a... no, jen to jsem vám chtěl říct. Že není třeba dumat nad tím, co má tento dům za sebou.“

Zarazil se a podíval se na Iben. Ta se snažila tvářit překvapeně a zároveň zdrženlivě. Nechtěla vzbudit dojem, že ví, co se v domě stalo, ale na druhou stranu nehodlala Augusta povzbuzovat k dalšímu vyprávění.

„Dobře, беру na vědomí.“

„Fajn,“ řekl August. „A nezapomeňte, že bydlíme jen pět domů od vás. Pokud byste cokoli potřebovala, rádi vás uvidíme. Naše telefonní čísla máte, že?“

„Mám,“ přikývla Iben.

Dali jí je už v autě. Maria, jeho přítelkyně, byla policistka. August o tom během jízdy vtípkoval, říkal, že se Iben může v Hovenäsetu cítit bezpečně, protože tam mají vážně skvělou policistku, a přitom se významně podíval na Marii. Ale Iben už předtím došlo, čím se Maria živí. Bylo to na ní poznat. Rovně držení těla, ruce občas založené na prsou, pronikavý pohled.

Iben se musela kousat do rtu, aby ji nezaspala otázkami. Chtěla se dozvědět všechno o tom, jaké je být dnes policistkou, protože i ona by ráda pracovala u policie. Stejně jako její děda. Ten jí samozřejmě o své práci hodně vyprávěl, ale Iben si myslela, že Maria, která je mladší, a navíc žena, by jí o policejní profesi mohla povědět i jiné věci. Ale s otázkami musí počkat. Bude lepší, když na sebe nebude upozorňovat. Kdyby se začala vypyávat, hrozilo by, že se začnou zajímat i o ni.

Přestože věděla, že by měla být opatrná, hned na začátku se znemožnila. Když ji vyzvedávali v Kungshamnu, dostala hrozný strach, že ji na ulici někdo pozná. Což byla naprostá pitomost, protože nikdo z Kungshamnu nevěděl, kdo je. Musí se vzpamatovat, jinak všechno pokazí.

August a Maria se rozloučili a odešli. Dveře se zabouchly a Iben osaměla.

V domě se rozhostilo hrobové ticho.

Uf!

Dokázala to. Konečně je na místě.

Iben samozřejmě o domě věděla úplně všechno, právě proto si ho vybrala. Věděla i o tom, že mu místní říkají Mrazírna.

Mrazírna.

Strašně trapný název. Ale na druhou stranu zcela logický. Našli tu přece v mrazáku tělo ženy. Na to se nezapomíná.

Z hrdosti nad tím, že dosáhla prvního dílčího cíle, ji vyrušilo kručení v žaludku. Měla hlad a potřebovala se najíst. Vytáhla z batohu svačinu. Za pronájem domu dala tolik peněz, že už jí sotva zbývalo na jídlo.

Ale to nic.

Nevydala se na dva týdny do Hovenäsetu kvůli tomu, aby utrácela za drahé jídlo, ale aby něco udělala. Iben měla pocit, že už to plánuje celou věčnost, ale ve skutečnosti to bylo jen několik měsíců.

Zakousla se do chleba a natočila si do sklenice vodu.

V domě bylo zatuchlo a chladno. Topení nikde nehřálo a dvě stropní světla nesvítala. Iben měla pocit, že není léto, ale podzim.

Jedla vestoje, v jedné ruce svačinu, v druhé mobil. Podívala se na hodiny. Musí si hlídat čas, aby nezmeškala schůzku. Zatím nebylo kam spěchat, ale starosti jí dělalo něco jiného.

Webové stránky s chatem, odkud se o schůzce dozvěděla, někdo smazal. Zničehonic. Bez vysvětlení. Zkoušela to ještě po příjezdu do Kungshamnu, ale web byl stále nedostupný. Naštěstí si udělala screenshoty toho, co potřebovala vědět.

Iben objevila stránky zabývající se Lydiinou vraždou před několika týdny. Připadaly jí k smíchu – samé nedokončené texty a mírně řečeno nenápadité rozvržení a grafika. Ani titulky nevypadaly dobře, všechno působilo odbytě. Ale na stránce byl i chat a ten už pro ni byl zajímavější.

Mnohem zajímavější.

Iben dojedla poslední kousek chleba. Měla pocit, jako by hrála v hororovém larpu. Připadalo jí neskutečné, že v místním sklepě našli rozčtvrcenou mrtvolu. Kdyby tu s ní byla její nejlepší kamarádka Ronja, křičela by na ni, že není normální a ať kouká okamžitě vypadnout. Ronja se odjakživa bála tmy. Ale Iben ne.

Dům si nepronajala kvůli tomu, že jí připadal útulný, ale aby si ho mohla nerušeně prohlédnout.

Abych se dozvěděla, co se tu vlastně stalo, pomyslela si.

I když se jí to zrovna teď nezdálo jako nejlepší nápad.

Iben se nemohla zbavit pocitu, který se jí pomalu šířil tělem. Byl to pocit zklamání. Představovala si, jaký to bude neuvěřitelný zážitek, až se ocitne v Mrazírně, ale teď když tu byla, nic zvláštního necítila.

Byl to prostě... dům.

Dům jako každý jiný.

A všechno, co se na této adrese stalo, byla dávná minulost.

Klidně jsem se mohla ubytovat v hostelu, říkala si Iben. Bylo by to jednodušší a míň děsivé. A levnější.

Uvažovala, co by tomu asi řekli máma s dědou, kdyby se dozvěděli, co si vzala do hlavy a kde je. Šíleli by z toho, to je jasné. Ale měli by si uvědomit, že Iben nemůže za to, jak se to celé vyvinulo.

Ona se lhaním nezačala – to máma.

A Iben se to rozhodla sama napravit.

Proto si celou věc potřebovala zařídit tak, aby o tom máma ani děda nevěděli.

Bylo zvláštní z něčeho mámu vynechávat, protože Iben byla zvyklá, že k sobě mají velmi blízko. Máma už jí několikrát volala, ale Iben to nezvedala. Prozatím měla lží dost.

Při pomyslení na mámu přepadly Iben výčitky svědomí, přestože nic špatného neprovedla. Je jí devatenáct a má čerstvě po maturitě. Nemusí vůbec nikomu sdělovat, co má v plánu.

Všechno jsem udělala správně, pomyslela si Iben. Takže teď si budu dělat, co chci.

Školní povinnosti plnila, jak měla, a odmaturovala s dobrými známkami. Chodila na brigády a šetřila si každou korunu (její úspory se rychle tenčily, ale to už byl jiný příběh).

A měla plán do budoucna, což se nedalo říct o většině jejich kamarádů.

„Jsem tak ráda, že to s tebou dobře dopadlo,“ zašeptala jí máma, když ji po maturitě objímala. „Jsem tak ráda, žes to zvládla.“

Jenže máma tím chtěla říct, že to ona zvládla svou mateřskou roli, přestože jí bylo teprve tolik co teď Iben, když otěhotněla.

Iben se znovu pokusila zaplašit myšlenky na mámu a rozhodla se, že půjde na obhlídku domu. Měla to na seznamu úkolů jako první, tak proč se do toho rovnou nepustit?

Začala přízemím.

Byla tam kuchyň, obývací a koupelna. Žádná z místností neprošla v poslední době rekonstrukcí, ale vybavení nevypadalo nijak zašle. Iben si představovala, jak se tady zavražděné Lydii asi žilo. Jak vařila v kuchyni a spolu s manželem Matsem prostírala v obývacím stůl na večírek nebo k večeři. Lydii bylo třicet let, když zemřela. Bydleli v domě tři roky.

Iben vyšla po schodech do patra. Uslyšela zavržení. Zastavila se. Podobné zvuky slýchala v babiččině a dědečkově domě. Staré domy zkrátka vydávají zvuky – nic víc.

Vstoupila do ložnice. Stála v ní široká manželská postel. Iben předpokládala, že nábytek patří Janssonovým, od kterých si dům pronajala, a ne Lydii a Matsovi. Všechny místnosti byly vybavené neosobně, ale účelně. Stěny pokrývaly tapety s výrazným vzorem, staré, ale zachovalé.

Jak už bylo řečeno, Mrazírna byla dům jako každý jiný.

Venkovní svět zahalovala nadýchaná mlha. Jako by celý Hovenäset vyslali nahoru do oblak. Doma v Trollhättanu bylo teplo a slunečno, téměř dokonalé letní počasí. A tady tohle.

Iben se narovнала.

Potřebuju vzduch, pomyslela si. Musím před schůzkou na čerstvý vzduch.

Seběhla ze schodů, vzala si džínovou bundu a vyšla ven. Na chodníku se zastavila a prohlédla si dům.

Bílá dřevěná fasáda a vyřezávané ornamenty. Dům byl příliš roztomilý na to, aby tady někoho zavraždili. A navíc ta adresa. Vzhledem ke všem hrůzám, ke kterým v domě došlo, působila jako pěst na oko. Ulice se jmenovala Kärleksvägen,

Zamilovaná ulička, a zjevně v ní bydlel i August Strindberg, „jen o pět domů dál“.

Iben mrkla na hodiny. Bylo čtvrt na osm.

Schůzka začíná v osm, za žádnou cenu ji nesmí propásnout. Obzvlášť když stránky včetně chatu zmizely a ostatní nevědí, že se chce schůzky také zúčastnit.

Doufala, že se na ni nikdo nebude zlobit, že se objeví bez ohlášení.

Ale na druhou stranu jí bylo jedno, jestli ji uvidí rádi či neradi.

Iben Syrénová se totiž musela něco dozvědět.

Něco, co jí možná úplně změní život.

„Je to strašně dobré. Můžu si přidat?“

Ray-Ray se podíval na kolegyni Marii Martinssonovou a čekal na svolení. Po práci jí zavolal a zeptal se, jestli se může zastavit. Maria se těšila, že poslední večer dovolené stráví jen ve dvou s Augustem. Ale stávalo se tak zřídka, že by jí Ray-Ray volal a chtěl se sejít, že neměla to srdce ho odmítnout.

A teď seděl u stolu na terase a jako obvykle se toho snažil sníst nejvíc ze všech.

„Jasně,“ odsekla Maria suše. „Na Augusta a mě nemysli, však my se najíme jindy.“

Těstoviny se jim podařily přesně tak skvěle, jak doufali. Byl to nový recept, ale z klasických ingrediencí. Mořské plody, domácí vývar, trocha chilli, rajčata, česnek, kapka smetany.

August se na Ray-Raye usmál a dolil Marii a pak i sobě víno. Vlasy měl stejně jako ona vyšisované jarním a letním sluncem a už dlouho se nenechal ostříhat. Výsledkem byly světlejší pramínky a mírné kudrny. Slušelo mu to.

„Nech toho chudáka udřeného v klidu najíst,“ napomenul ji August. „Potřebuje trochu energie navíc.“

„To jste celí vy, chlapi,“ řekla Maria. „Vždycky držíte při sobě.“

August a Ray-Ray se po sobě podívali a vážně přikývli, jako by chtěli její představu potvrdit.

Marii to zahrálo u srdce.

To všechno jí dodávalo klid. Víno a jídlo a tito dva muži. August, kterého milovala nadevše, a Ray-Ray, její nejbližší kolega a přítel.

Kdyby se o mně někdo chtěl všechno dozvědět, stačí, aby unesl tyhle dva, pomyslela si.

Ray-Ray si nabral těstoviny i omáčku. V okruhu jejich známých nepatřil k těm nejspolečenštějším. Naopak, pořád měl plné ruce práce se svými pěti dětmi (které si pořídil se čtyřmi různými ženami) nebo byl na rande s novou přítelkyní. Ale dnes večer zjevně ne, což jim objasnil hned poté, co se u nich objevil.

„Měl jsem mít rande z tinderu v Hamburgsundu, ale zrušila mi to,“ řekl. „A celý den jsem strávil sám v tom zatraceném karavanu.“

Maria by byla radši, kdyby jí karavan vůbec nepřipomínal. Zpočátku to měla být pojízdná služebna pro pořádkové policisty, kteří během léta posílili řady místní policie. Ale když loni na podzim zmizela žena z Kungshamnu, karavan se náhle změnil v policejní stanici pro vyšetřovatele závažných trestných činů, kteří na případu zmizení pracovali.

A když případ vyřešili, jejich šéf Roland rozhodl, že sem Marii a Ray-Raye přesune natrvalo. Dříve spadali pod policejní stanici v Uddevalle, ale teď byl tedy jejich sídlem karavan. Obzvláště absurdní bylo, že karavan stál těsně vedle budovy záchranné služby, kde se nacházela i dnes už zrušená stanice kungshamské policie.

Ray-Ray soustředěně sledoval vidličku a navíjel na ni dlouhé špagety. Černé vlasy měl jako obvykle vyčesané do malého culíku a šedin na spáncích mu přibývalo.

Pípl mu mobil a Ray-Ray po něm rychle sáhl.

„Rýsuje se další rande?“ zeptala se Maria. „Jestli to všechno nestihneš sníst, ráda to po tobě dojm.“

Ray-Ray se zazubil.

„Líbí se mi, že máš tak vysoké mínění o mé atraktivitě,“ řekl. „Žádné rande se nerýsuje. To je z práce.“

„To určitě. Vždyť vidím, že je to tvůj soukromý mobil.“

Ray-Ray ho zastrčil do kapsy.

„Píše mi jedno z dětí,“ odpověděl.

„Hm.“

„Jaké ,hm‘? Mohlo by, ne?“

Maria se rozesmála.

„Mohlo? Takže to tak není?“

Ray-Ray se zatvářil rozpačitě, jako by ho přistihla při činu, a opět obrátil pozornost k těstovinám.

„Jak to vypadá se soutěží v pečení?“ zeptal se.

„Myslím, že dobře,“ řekl August.

„Slyšel jsem, že se zúčastníš i ty.“

„Je to tak. Připadá mi to jako důležité symbolické gesto.“

„Ale vždyť porotu vybírá tvůj nej kámoš, sakra.“

„Nej kámoš,“ usmála se Maria. „To je roztomilé.“

„Přestaň mě proboha chytat za slovo,“ ohradil se Ray-Ray a vyslal k ní přísný a zároveň laskavý pohled. „Jak mám podle tebe Henrikovi říkat?“

„Jen si tě dobírám,“ řekla Maria.

„Já vím. Částečně proto tě mám tak rád,“ poznamenal Ray-Ray a strčil si do úst nepochopitelně velké sousto těstovin.

Marii zaplavila vlna náklonnosti.

S Ray-Rayem nebyli ani vzdáleně příbuzní, ale k nikomu ze svých sourozenců neměla tak blízko jako k němu.

August chápal, že rodinu tvoří spíš lidé, které si sami vybereme, než ti, k nimž nás vážou pokrevní pouta, to Maria věděla. August byl jedináček a rodiče mu zemřeli, ale měl svého Henrika. A ani ve snu by ho nenapadlo, aby žárlil, když viděl Marii a Ray-Raye spolu.

Marii dnes již zesnulý manžel Paul by podobnou večeri nikdy nezvládl.

Šílel by žárlivostí a předpokládal by, že mezi Marií a Ray-Rayem něco je. A jakmile by s Marií osaměli, co nejjasněji a nejbolestivěji by jí dal najevo, aby se neopovažovala ho podvést.

Při vzpomínce na Paula musela Maria vstát od stolu a doplnit džbán s vodou, přestože byl teprve poloprázdný. Jakmile na něj pomyslela, posedl ji neklid.

„Musíte chápat, že to chce čas, než se člověk vyrovná s něčím tak strašným, jako jste prožila vy,“ řekl jí psycholog, kterého vyhledala po Paulově smrti.

Chce to čas.

Jako by ji Paul už o spoustu času nepřipravil.

Dlouhé roky trápení v manželství a vleklý rozvod, ke kterému ani nestihlo dojít, protože jí Paul dělal ze života peklo až do samotného konce.

A nepřipravil ji jen o čas, ale i o přátele, rodinu a zájmy.

Nakonec se jí snažil vzít i Augusta, ale to se mu naštěstí nepodařilo. Za svůj ďábelský plán sám zaplatil životem. Zemřel v březnu a celá situace se tím zjednodušila.

Paul je po smrti.

A Maria je volná.

Musí si zvyknout na to, že se má dobře.

Zavřela kohoutek a všimla si, že se venku něco hýbe. Nad dřezem bylo okno, ulice vedla necelý metr od domu. Proto Maria rozeznala postavu procházející mlhou. Prozradily ji dlouhé rzravé vlasy spletené do copu.

Byla to dívka, kterou vezli z Kungshamnu.

Iben Syrénová.

Maria se za ní dívala.

Iben nebyla v autě ani po příjezdu do domu příliš sdílná, nechtěla moc mluvit ani o sobě, ani o tom, proč přijela. Velkýma zelenýma očima neustále prohledávala okolí, jako by po něčem nebo po někom pátrala.

Maria nedokázala vysvětlit, proč v ní Iben vzbuzuje nepříjemný pocit, připadalo jí to hloupé a dětinské.

Co tady pohledáváš, úplně sama v Mrazírně? pomyslela si a sledovala, jak Iben mizí v mlze.

Byl chladný večer. Oskar s Matildou právě dojedli a Matilda celou dobu vyprávěla, co se přes den dělo ve školce. Mluvila hlavně o tom, že k nim do skupiny přišla nová holčička.

„Je moc hodná,“ řekla Matilda. „A je s ní zábava!“

„To jsem rád,“ odpověděl Oskar.

Bylo mu nové holčičky líto. Chudinka, začínat ve školce zrovna uprostřed léta, kdy tam skoro nikdo nechodí.

Matildin pes tichounce zakňučel. Už ho nebavilo poslouchat jejich klábosení.

Matilda zpozorněla, protože vždy dokázala vycítit potřeby svého čtyřnohého přítele.

„Půjdeme na procházku, Tony?“ zeptala se. „Chceš ven?“

Pes odpověděl nadšeným zavytím.

Matilda se rozesmála a otočila se k Oskarovi.

„Musíme ho vyvenčit,“ oznámila mu, jako by si nebyla jistá, že tomu porozuměl.

„Já to slyším,“ přikývl Oskar a vstal.

Psa pořídil, jakmile se k němu Matilda nastěhovala. Říkal si, že jim to možná oběma zjednoduší život.

Ukázalo se, že to byl dobrý nápad. Oskar vůbec nečekal, že si psa tolik oblíbí. Tony byl velký bernardýn, ztělesněná dobrota se srdcem ze zlata. Kdo by odolal osmdesáti kilům bezpodmínečné lásky? Matilda šla do předsíně pro vodítko. Slyšel ji, jak se přehrabuje v košíku, který připevnil na zeď tak,

aby na něj pohodlně dosáhla. Pohybovala se rychle a dychtivě, jako všechny děti, když se na něco těší.

Oskar odložil talíře vedle dřezu. Byl za svůj všední život vděčný. Nedělo se v něm nic nezvladatelně velkého a obsahoval spousty každodenních činností, které ho nikdy neomrzely. Jeho životní situace byla zdrojem harmonie. A tu Oskar velmi potřeboval.

„Musíme teď mýt nádobí?“

Matildin hlas zněl ustaraně.

„Ne, ne, udělám to, až se vrátíme.“

Oskar si zastrčil mobil do kapsy.

Bydleli s Matildou v Kungshamnu v chatě na kopci Valberget. Oskar ji měl pronajatou od rodičů své sponzorky. Od Ellen se dozvěděl, že domek nemá stálého nájemníka a její rodiče nemají zájem pronajímat ho krátkodobě spoustě různých lidí.

Oskarovi to naprosto vyhovovalo, protože zrovna sháněl nové bydlení a chtěl najít něco menšího se zahrádkou. Chata měla sice rozlohu jen pětadesát metrů čtverečních, ale byla zateplená a ležela jen dvě stě metrů od moře.

Matilda odemkla dveře a vyšla na schody. Tony tahal za vodítko, ale ne tolik, aby ho Matilda neudržela. Jako by mezi sebou uzavřeli jakousi gentlemanskou dohodu, i když Tony měl stokrát větší sílu než Matilda.

Nebyl to vodící pes a až časem se ukáže, jestli Matilda bude takového potřebovat.

Oskar se dotkl Matildiny paže. Už teď měla husí kůži.

„Asi by sis měla vzít svetr,“ navrhl. „Dojdu pro něj.“

Přísně se na Tonyho podíval, než zašel dovnitř, a to stačilo, aby si pes sedl.

Oskar popadl svetr z Matildiny postele a pospíchal ven.

Neklid ho nikdy neopouštěl.

Obával se, že jediná chvilka nepozornosti může mít pro Matildu katastrofální následky. To platilo pro všechny rodiče,

ale pro Oskara dvojnásob, protože měl nevidomou dceru, která někdy nedokázala odhadnout své schopnosti.

„Tak jdeme,“ řekl Oskar.

Matilda se přidržovala zábradlí, když scházela po schodech.

Tony šel vedle ní jako osobní strážce.

„Půjdeme tou delší cestou?“ zeptala se Matilda.

Oskar ucítil na tvářích mlhu a zavrtěl hlavou.

„Ne, kratší okruh bude stačit.“

Matilda se jednou rukou držela Oskara a v druhé měla vodítko. Jako obvykle šla rychle. Oskar si dříve myslel, že spěchá, protože se snaží držet krok s ním, ale pak si uvědomil, že chodí rychle vždycky. Zcela nebojácně, jako by vůbec neměla strach o své bezpečí.

„Já se tak těším, až budu moct Tonyho venčit sama,“ poznamenala Matilda.

Celá zářila, když o tom mluvila. Opravdu po tom moc toužila – aby mohla chodit se psem sama.

„Hm,“ odpověděl Oskar.

Čistě racionálně chápal, že nevidomí lidé zvládají i takové věci jako venčení psů.

Čistě prakticky si to nedokázal představit.

Na podzim začne Matilda chodit do školy. To si nejdřív také neuměl představit. Budou se muset přestěhovat? Kde je nejbližší speciální škola pro zrakově postižené? Z obecního úřadu přišla uklidňující odpověď. Žádné speciální školy už neexistují. Matilda bude chodit do normální školy a stejně jako teď ve školce bude mít nárok na asistenta.

Od dcery se v myšlenkách přesunul ke svému tajemství. Ke kořenu všeho zla.

Ať se snažil sebevíc, nedokázal se zbavit pochybností. Ty ho poprvé přepadly, když přestal pít. Jak v jeho životě přibývalo dobrých dnů, Oskar postupně sílil. A čím byl silnější, tím více času se odvažoval věnovat minulosti.

Co když jsem tu hroznou věc neudělal, napadlo ho znovu. Z toho, co se údajně stalo, si vybavuju jen střípky a zdá se mi to naprosto nepochopitelné.

Oskar začal vyhledávat chvílky, kdy nikdo neviděl, co dělá, a nevšímal si, že se soustředí na něco jiného. Při každé takové příležitosti hledal informace na internetu.

Informace o tom, jak se projevuje ztráta paměti a jestli vůbec existuje.

Informace o tom, v jakém věku si lidé začínají ukládat vzpomínky a co je normální zapomenout.

Ale především si četl o ostře sledovaném švédském kriminálním případě, kdy dvěma chlapcům přisoudili vinu za smrt jejich kamaráda a oni se s tím pak desítky let snažili vyrovnat. A tak by to šlo dál, kdyby se jeden novinář nerozhodl, že si na případ posvítí, a nezjistil, že chlapci nikoho nezavraždili.

Oskarovi se při pomýšlení na tento případ pokaždé zrychlil tep.

Také chtěl být zproštěn viny, také chtěl být rehabilitován.

Ale jak to udělat?

Oskarův případ se na rozdíl od těch dvou chlapců nikdy k soudu nedostal. Neproověřovala ho ani policie. Jak by ho tedy mohli zprostit viny? Těžko mohli rehabilitovat člověka, o jehož případě nikdy neslyšeli.

Oskar několikrát zvažoval, jestli by se neměl s někým poradit, jak postupovat. Možná by se měl zeptat na policii a předstírat, že to zjišťuje pro někoho jiného. Anebo by to mohl probrat s Ellen. Ta už toho přece o něm ví tolik.

Ale tohle?

Ne, to nejde.

V kapse bundy mu zavibroval mobil.

Přišla mu zpráva od strýčka Espena.

Oskar se prudce zastavil.

Jasnější znamení, že by o svém dilematu s nikým mluvit neměl, dostat nemohl.

„Co se děje?“ zeptala se Matilda.

„Musím se na něco podívat.“

Rychle si krátkou zprávu přečetl.

Oskare, dlouho jsme se neviděli. Bylo by fajn se sejít. Říkali jsme si, že byste se s Matildou u nás mohli zastavit na něco dobrého, až bude mít Olga narozeniny. Ještě si napíšeme.

Až bude mít Olga narozeniny. Oskar vzpomínal, kdy to je. Měl pocit, že někdy příští týden, ale musí se podívat který den.

Právě Espen a jeho manželka spolu s Oskarovými rodiči rozhodli, že se Oskarův údajný zločin k policii nedostane. Kvůli své vlastní rodině se ocitl v právním vakuu.

A dlouho se v nastoleném režimu mlčení cítil celkem bezpečně. Jeho rodiče, strýček i teta mu tvrdili, že je to nejlepší řešení, že policii neinformovali pro jeho vlastní dobro, a Oskar tomu věřil.

Až do dne, kdy přestal pít, vrátil se do života a poprvé si dovolil zapochybovat.

Oskar si esemesku přečetl znovu.

Espen nebyl nijak zlý, určitě to s ním myslel dobře. Oskarovi rodiče zemřeli a Espen byl jeho posledním pojítkem s minulostí. Vídali se jen zřídka, pokaždé u Espena a Olgy doma. Oskar se zdráhal pozvat je k sobě do chaty. Espen a Olga mu připomínali minulost, ke které se nechtěl znát, a proto u něj doma neměli co dělat. Domov pro něj představoval místo, kde byl vždy strážlivý a spořádaný otec samoživitel.

„Stalo se něco?“

Jakmile uslyšel Matildin hlas, objal ji kolem úzkých ramen a přitáhl ji k sobě.

„Ne, všechno v pohodě.“

Možná by měl Espenovo pozvání brát pozitivně.

Pro Matildu je dobré vědět, že má příbuzné i z Oskarovy strany, nejen máminy příbuzné, kteří bydlí daleko od Kungshamnu, a proto se s nimi moc často nevidá.

Oskar se rozhodl, že zváží, jestli pozvání na narozeniny přijme, a nebude ho rovnou zavrhnout.

Matilda mávla rukou.

„Tati?“ začala. „Nemohla bych si s tou novou holčičkou ze školky někdy hrát?“

„Jasně že můžeš,“ odpověděl Oskar. „Může přijít k nám na návštěvu, jestli bude chtít. Anebo navštívíš ty ji.“

Byl rád, že je Matilda tak společenská a extrovertní, to se jí bude v životě hodit.

„Můžeme udělat obojí,“ rozhodla Matilda. „Ale nejdřív bych asi chtěla na návštěvu k ní.“

Oskar se usmál.

„A pročpak?“

„Protože bydlí v Hovenäsetu a já tam nikdy nebyla.“

Oskar ztuhl.

Tam nemáš co pohledávat, pomyslel si. Je to děsivé místo.

„Tati?“

Zatahala ho za paži a zastavila se.

Proč jsem tu zůstal? vyčítal si Oskar unaveně. Mohl jsem se už před lety odstěhovat někam daleko.

„Tati? Řekni něco.“

Oskar několikrát polkl.

„Tvoje kamarádka může přijít k nám na návštěvu, kdykoli bude chtít,“ vypravil ze sebe.

Pak mlčky pokračovali v chůzi.

To dřív zamrzne peklo, než Oskar vkročí do Hovenäsetu.

Vzduch byl vlhký a velmi chladný. Iben zápolila s knoflíky u bundy a pomalu kráčela po Kärleksvägen.

Prohlížela si okolní domy.

Z některých se ozývaly lidské hlasy, hovor a smích, v několika oknech se svítilo. Mnohé z nich stály tak blízko ulice, že stěna domu tvořila hranici pozemku. Iben nic podobného nikdy neviděla.

Samozřejmě si o Hovenäsetu leccos zjistila, než se sem vydala. Věděla, že celoročně zde bydlí sotva dvě stě lidí, že to vlastně není žádné městečko a že tu není ani jeden obchod. Ani přes léto, kdy se počet obyvatel více než zdvojnásobil.

Iben se rozhlížela kolem sebe.

Jaká by byla, kdyby vyrůstala v takovém prostředí?

Trhla sebou, protože jí začal hlasitě vyzvánět mobil.

Zase máma. Ta to prostě nevzdá, to je jasné.

Iben zdráhavě hovor přijala.

„No konečně!“ vyhrkla máma. „Pořád ti volám. Proč mi to nezvedáš? Jak se máš? Dojela jsi dobře?“

Iben se před přívalem otázek přikrčila. Měla to mámě vzít hned, jako vždycky.

„Všechno proběhlo v pohodě, žádné problémy.“

„A bytovna je pěkná?“

„Jo, super. Jen je tam trochu těsno.“

Iben se začervenala.

Ubytovna.

Panebože. Kdyby máma věděla.

„Mám z tebe takovou radost,“ pokračovala máma a zřejmě se jí ulevilo. „Vím, jak moc jsi o to stipendium stála.“

Všechny ty lži.

Iben si přitiskla telefon k uchu a vzhledla. Z Kärleksvägen odbočila na Hovenäsvägen a pak do uličky, která se jmenovala Kryssnäs vägen. Byla slepá, končila obratištěm a kousek dál se nacházela vyhlídka. Nad šedou hladinou moře se vznášela mlha. Iben si neuměla představit, jak Hovenäset vypadá za slunečného počasí.

„Že je to nádhera?“ zeptala se máma.

Iben zpozorněla.

„Co?“ zeptala se.

„Že je Visby krásné?“ řekla máma.

Visby. Tam Iben tvrdila, že jela, protože získala stipendium na kurz fotografie, který chtěla absolvovat. Byla to vlastně jen poloviční lež. To stipendium dostala, ale odmítla ho, protože se rozhodla, že se v létě bude věnovat něčemu jinému.

Mamko, promiň mi to.

„Jo, je tu hezky.“

„Zlato, nezníš moc vesele.“

Iben se zhluboka nadechla.

„Je toho teď na mě trochu moc,“ odpověděla tiše. „A zrovna jsem na cestě na večeri, takže...“

Odmlčela se. Už neměla sílu dál lhát.

Večere, ubytovna, účastníci kurzu, kamarádi.

Toho všeho se vzdala kvůli vesničce obklopené mlhou, kde se drží stranou od všeho a od všech.

Tedy *skoro* od všeho a od všech.

Zamířila k domu, kde mělo dojít k setkání.

„Zavolám ti jindy,“ slíbila.

„Zítří,“ řekla rozhodně máma. „Ozveš se mi zítří.“

„Pokud to stihnu,“ odpověděla Iben.

„Ale stihneš. Pusu. Babička s dědou tě taky zdraví. Navečer se tu zastavili na kafe.“

Iben v pozadí slyšela, jak babička volá:

„Chybíš nám, Iben!“

Iben hovor ukončila.

Prodloužila krok a zrychlila.

Byla neklidná a naštvaná.

Zlobila se, že musí kvůli mámě tolik lhát. A že z toho má špatné svědomí. Cítila se jako malá, což se jí skoro nikdy nestávalo, ale teď ano.

Zastavila se kousek od domu, kde se měla schůzka konat.

Musela se držet dostatečně blízko, aby v mlze na dům dohlédla, ale zároveň nechtěla, aby si jí někdo všiml. Dokud nepřijde správný čas. Nakonec se rozhodla, že se postaví k lampě na druhé straně ulice. Bylo tři čtvrtě na osm, osoba, na kterou čeká, by měla každou chvíli dorazit.

Vytáhla mobil a otevřela si internetový prohlížeč. Stránka s chatem stále nebyla dostupná.

Sakra.

Iben nechápala, co se stalo.

Majitelem stránky byl starší muž z Hovenäsetu jménem Gunnar Wide a právě před jeho domem teď stála. Iben si Gunnara vyhledala na internetu, ale našla jen několik výsledků, mimo jiné jeho adresu.

Gunnar byl zjevně opatrný chlapík. Vyzýval účastníky chatu, aby používali přezdívky, „protože člověk nikdy neví, kdo to tady čte“, a všichni to brali velmi vážně. Přesněji řečeno všech pět, víc jich do chatu nepsalo. Iben byl nejdřív obsah chatu k smíchu, ale pak se najednou objevil někdo, kdo si říkal Mister Private Detective. Na rozdíl od ostatních zřejmě nebydlel v Hovenäsetu. Také se lépe vyjadřoval a zdálo se, že se do chatu zapojil jen proto, aby navázal kontakt s Gunnarem.

„Velmi mě zajímá vražda Lydie Bromanové,“ napsal. „Mohl byste mi na sebe dát telefonní číslo?“

Gunnar mu úslužně přímo do chatu napsal své číslo na mobil a pak se neznámý odmlčel. Iben si Gunnarovo číslo uložila, napadlo ji, že se jí možná bude hodit.

Ale ze všeho nejvíc myslela na účastníka s přezdívkou Mister Private Detective.

Několikrát se chystala napsat do chatu vlastní příspěvek, ale zdráhala se. Tou dobou už byla rozhodnutá, že se vypraví do Hovenäsetu, a nechtěla, aby se všichni dozvěděli, co má v plánu. Na druhou stranu se opravdu chtěla setkat s mužem, který toho zjevně o té vraždě hodně věděl, a proto se do chatu také zaregistrovala. Vystupovala pod jménem Majka, ale zprávu uživateli Mister Private Detective nakonec neposlala. Omezila se jen na lajkování příspěvků, ale i s tím pak přestala.

Jednoho dne se však na chatu objevil nový příspěvek.

Napsal ho Gunnar a adresátem byl Mister Private Detective.

„Zdravím, asi jsem ztratil vaše telefonní číslo, ale chci potvrdit, že se uvidíme dvacátého v osm večer u mě, jak jsme se domluvili.“

Iben se z toho rozbušilo srdce. Původně měla do Hovenäsetu přijet dvaadvacátého, a tak se hned zeptala Janssonových, jestli by se nemohla ubytovat už o dva dny dřív. Souhlasili, ale vysvětlili jí, že zrovna nebudou doma, a proto ji místo nich vyzvedl August Strindberg. Mámě Iben řekla, že termín kurzu ve Visby se posouvá, musí tedy odjet dřív, než měla v plánu.

Pak se stalo něco zvláštního.

Jen pár hodin poté, co Gunnar napsal do chatu, celá stránka zmizela. Všechno bylo pryč. Iben doufala, že to nic neznamená a že čas i místo setkání stále platí.

Pomalu se pohnula. Byla jí zima, když stála na místě. Mohla za to ta pitomá mlha.

Podívala se na hodiny. Bylo už po osmém.

Prosím, prosím, ať se Mister Private Detective objeví.

Minuty ubíhaly.

Rychle a jedna za druhou.

Až bylo půl deváté.

Iben v duchu nadávala.

Nemůže postávat na chodníku věčně. Už dvakrát kolem ní někdo prošel a zvědavě si ji prohlížel.

Připomněla si, že tato schůzka nebyla původně součástí plánu, že se do Hovenäsetu nevypravila jen kvůli ní. O tom, že se chce setkání zúčastnit, neměl nikdo jiný ponětí. Gunnar ani Mister Private Detective o ní nic nevěděli.

S povzdechem to vzdala.

Jak se jí teď podaří setkat se s mužem, kterému zjevně velmi záleželo na tom, aby si s Gunnarem promluvil o Lydiině vraždě?

Pomalu opustila své stanoviště u pouliční lampy a vydala se k molu Ångbåtsbryggan. Prošla kolem řady chatek a zamířila k přístavu Svinevikshammen a k molu, které podél skal vedlo až ke koupališti.

Nikdo tam nebyl.

Jen Iben.

Prkna tlumeně zavržala, když vstoupila na molo. Lodě se pohupovaly na hladině a mírně pošukávaly lany.

Celý Hovenäset jí připadal strašně opuštěný.

Kam se všichni poděli?

I když na tuto otázku asi nebylo nijak těžké odpovědět. Co by v tomhle podivném počasí dělali venku? Nejspíš zůstali raději pěkně v pohodlí doma. Zapálili si svíčky a uvařili si čaj. Možná hráli nějaké společenské hry.

To aspoň ráda dělávala máma, když bylo venku ošklivě. Svolala celou smečku a udělala něco teplého k pití.

Iben se líbilo, když máma jejich rodince říkala smečka.

Iben, máma, babička a děda.

Žádný táta.

Ale to se teď možná změní.

Iben myšlenky na rodinu rychle zahнала. Byla z toho jen smutná.

Kráčela po mole a rukou přejížděla po drsném, a přece měkkém a trochu navlhším povrchu skály. Kéž by se ta mlha rozplynula.

V tu chvíli Iben uslyšela zvuky. Hlasy. Ženský a mužský. Nejprve tiché, pak zesílily. Všechno se seběhlo během několika vteřin.

Iben se zastavila.

„Panebože, pomoc!“ křičela žena. „Pomozte nám!“

Iben spěchala mlhou, nechala se vést molem.

Hlasy zesílily a byly ještě zoufalejší.

A najednou jí žena vběhla přímo do cesty.

Narazila do Iben, pohybovala se rychle.

„Pomoc!“ zvolala. „Musíme mu pomoci!“

Hrnce byly prázdné a všichni tři u stolu upadli do jakéhosi potravinového kómatu. Obzvláště Ray-Ray.

„Bylo to strašně dobré,“ řekl a poplácal se po bříše.

August se neubráníl úsměvu.

Maria ho vzala za ruku a propletla své prsty s jeho.

„Taky si myslím, že se to fakt povedlo,“ souhlasila.

„Vy jste ale hrdličky,“ zatvářil se znechuceně Ray-Ray. „Vážně musíte být tak nesnesitelně zamilovaní? Já to nezvládám. Mám pocit, že bych vás měl postříkat požární hadicí – prostě to přeháníte.“

August a Maria se rozesmáli.

Umlčelo je hlasité zvonění mobilu.

Ray-Ray vytáhl telefon z kapsy u kalhot.

„To je Roland,“ oznámil a vzdálil se od stolu, aby mohl nerušeně mluvit.

August si všiml, že ho Maria sleduje. Tentokrát zřejmě opravdu šlo o pracovní hovor.

„Těšíš se zítra do práce?“ zeptal se.

„To víš, nemůžu se dočkat,“ ušklíbla se Maria.

Pak zvázněla.

„Vlastně se vážně těším. Myslím, že to bude fajn.“

August jí stiskl ruku.

„Nepůjdeme se po večeři projít?“ navrhl. „Snědl jsem toho tolik, že...“

Větu nedokončil, protože se na verandu vrátil Ray-Ray.
„Musím jet něco prověřit,“ řekl. „Zjevně se tu stalo něco hrozného.“

August s Marií se na sebe rychle podívali. Oba vypadali stejně překvapeně. A znepokojeně.

„Tady?“ zeptala se Maria. „V Hovenäsetu?“

Ray-Ray přikývl.

„Roland chce, abych tam hned zašel. Půjdeš se mnou?“

Maria zaváhala.

„Pila jsem víno. A ,tam‘ znamená co? Co se stalo?“

„Neptal jsem se, jestli chceš pracovat. Ptal jsem se, jestli půjdeš se mnou – určitě to zítra budeme řešit.“

Odmíchl se, zjevně hledal vhodná slova. Nakonec řekl:

„Na koupališti se někdo oběsil.“

August si zakryl ústa rukou.

„Co...“

„Víc toho nevím. Našel ho mladý pár a spustil poplach.“

Ray-Ray si oblékl bundu, kterou měl přehozenou přes opěradlo židle, a otevřel dveře ven. Do místnosti vnikl chladný vzduch.

I Maria vstala.

Našla v kapse gumičku a stáhla si vlasy do culíku.

Z ulice se ozývaly hlasy. Nebyly nijak četné ani hlasité, ale vyjadřovaly znepokojení. Bylo jasně rozumět, co říkají.

„Člověk si říká, že to nemůže být pravda. Bože můj, co kdyby ho tam vidělo nějaké dítě?“

„Souhlasím. Je to strašně nepříjemné. Ví se, kdo to je?“

August také vstal, nebyl si jistý, co se od něj očekává, ke komu se přidat.

Nechtělo se mu jít ven za sousedy a tlachat s nimi na chodníku, ale představa, že zůstane doma sám, v něm vyvolávala neklid.

„Půjdu s vámi taky,“ řekl Marii.

„Ne, proč? Nic takového vidět nemusíš.“

Na tváři se jí objevil uzavřený výraz, jako by si už teď uměla scénu na koupališti představit a chtěla Augusta ušetřit temnoty, kterou to s sebou přináší.

Ale August nepotřeboval, aby ho někdo chránil před nejmutnějšími stránkami života.

„Jdu s tebou,“ řekl rozhodně. „Nejsi ve službě, ale všichni tady vědí, že jsi policistka. Není na tom nic divného, když přijdeme spolu.“

Marii se na tváři objevil prchavý úsměv, který mrknutím oka zase zmizel.

Spolu.

Nejdůležitější slovo ze všech, jediné, na kterém záleží, když se život rozpadá.

August za sebou zabouchl dveře a zamkl je. Jeho přátelé ze Stockholmu byli údivem bez sebe, když viděli, že nejen on, ale i jeho sousedé pečlivě zamykají.

„Mysleli jsme, že na venkově je naprosto bezpečno,“ řekl Henrik. „Který zloděj by se kvůli vloupačce tahal až sem?“

To by ses divil, pomyslel si August.

Místo nemusí být nijak zvlášť známé, aby přilákalo zlé lidi – ti přijdou stejně.

Zlehka se nadechl chladného večerního vzduchu.

Léto mu najednou připadalo nesmírně vzdálené.

Několik metrů před Marií se objevily obrysy skokanské věže. Všude bylo plno lidí. Na schodech věže, na mole, ve člunu na vodě.

Věž měla dvě plošiny, nižší a vyšší. Plošiny neboli skokanské můstky vyčnívaly kousek nad hladinu.

Muž visel pod vyšší plošinou.

Uprostřed okolní běli připomínal temný, těžký stín. Tělo se pomalu pohupovalo sem a tam. Jako by se volně vznášelo mezi skokanským můstkem a hladinou.

Ale tak to nebylo.

Kdo došel o pár kroků blíž, uviděl, že muž visí na provaze.

Maria věděla, že na tento pohled nikdy nezapomene. A platilo to nejspíš i pro všechny ostatní, kdo se shromáždili na mole.

Atmosféra byla napjatá.

Něco se zjevně zkomplikovalo, jinak by tam muž už nevisel.

Proč ho nesundali?

Záchranáři pracovali hbitě a profesionálně a policisté se rychle ujali svých předem určených rolí. Maria se držela stranou, ale pozorně všechno sledovala. Skokanskou věž obehnali policejní páskou, aby se k ní nikdo nepřibližoval. Do záchranné operace se zapojila spousta lidí a Maria odhadovala, že kvůli jejich stopám nebude možné zajistit na místě žádné důkazy.